

[Enggaard.]

gælder, reduceres med 2½ pct., for det er dog i hvert fald en formue, som han ikke har. Hvis han realiserer sin ejendom, skal afgiften betales og altså efter finansministerens mening af sælgeren. Jeg tror, det haster med at finde en afklaring af det spørgsmål af hensyn til de forberedelser omkring den 15. almindelige vurdering, som jo er i fuld gang, og af hensyn til, at befolkningen ved, hvilke konsekvenser afgiften kan få for disse vurderinger.

Jeg spurgte selv i mit første indlæg, om man kunne tænke sig, at man fra finansministeriets side kunne vise den imødekommenhed, at man i begyndelsen af oktober, den 2. eller 3. oktober f. eks., kunne indsamle beskatningsprocenterne fra amter og kommuner, sådan at vi har et noget mere eksakt grundlag at vurdere også udskrivningsprocenten på, når den kommer til behandling i oktober og til vedtagelse senest den 18. oktober.

Jeg har nok noteret mig, at socialdemokratiet og SF i en fælleserklæring i betænkningen har lagt sig fast på de 91 pct., men skal det afskære folketinget fra at føre en fornuftig udvalgsbehandling om de ting? Der plejer at være langstrakte drøftelser, undersøgelser af virkningerne osv. i forbindelse med fastsættelsen af udskrivningsprocenten og vurderingen af skatteskalaens udseende. Dette, at man har lagt sig fast på 91 pct., kan i hvert fald ikke forhindre os andre i at søge at få belyst virkningerne, så godt vi kan det, herunder altså også virkningerne af den samlede beskatning til amter, kommuner og staten.

Omkring den særlige afgift ved overdragelse af fast ejendom, som jo har været et stort punkt i debatten her i dag, sagde finansministeren lidt bebrejdende til oppositionens partier, at det var ikke rigtigt af os at drage så mange punkter ind i debatten om de usikre ting vedrørende handler, der var i gang på det tidspunkt, da man lavede den første skæringsdato, den 4. september, og alle disse ting, som vi har følt det nødvendigt at rejse for at skabe klaring over det. Så dårligt lovforslaget var forberedt, så dårligt det var oplyst i forbindelse med fremsættelsen, har det været en simpel forpligtelse for os at prøve at finde ud af de ting, som man ikke i finansministeriet havde

forudset i forbindelse med fremsættelsen. Og hvis vi bliver bebrejdet, at vi her trækker disse ting frem og anmoder finansministeren om at finde en mere rimelig overgangsperiode, så må jeg egentlig vende denne bebrejdelse lidt tilbage imod finansministeren igen, for finansministeren vil huske, at vi har været inde på disse ting i udvalgsarbejdet, men at det forholdt sig sådan — det var ganske vist i en sen natstid — at finansministeren henstillede til udvalget, at den del af overvejelserne var noget, vi holdt for os selv for at undgå, at offentligheden skulle brygge videre på det og drage nogle slutninger, som det måske ikke kunne bære i virkeligheden. Jeg har delt den bestræbelse med finansministeren, at vi holdt det inden for udvalgets rammer, jeg mente, det var rigtigt at gøre det sådan, men så må finansministeren heller ikke i dag bebrejde os, at vi ved denne lejlighed fører punktet frem for bl. a. at give finansministeren en anledning til at komme med sin bebudelse af, at disse regler vil blive lavet om mellem anden og tredje behandling.

Jeg er glad for, at finansministeren er imødekommende på disse punkter, men formelt har finansministeren jo ikke haft andet udgangspunkt for at komme med disse ændringsforslag, end at der var nogle, der bad om dem. Det gjorde den socialdemokratiske ordfører også her i dag i sin tale. Jeg var ganske enig med ham, men så må bebrejdelsen vel i og for sig også gå imod socialdemokratiets ordfører, såvel som den gik mod mig, om, at vi drog dette ind i debatten her i dag.

Jeg skal til økonomi- og budgetministeren, som jo var temmelig kortfattet i sin besvarelse af de mange ting, som var rejst på hans område, sige, at når han fører frem som et forsvar, at der dog immervæk er sket større besparelser i hans funktionsperiode end i tidligere regeringers tid, så er det jo kun det halve af billedet. For jeg tror, man kan sige, at budgetministeren er i indre balance — det er altid godt at være — i den forstand, at det, han vinder hjem på besparelsesfronten, det må han beklageligvis konstatere modsvares af udgiftsstigninger. Og det vil sige, at den indre balance, jeg taler om her, jo ligger inden for budgetministerens felt, men det giver sig ikke så store udslag, når vi kikker på saldoen, og det er trods